

Arrest

nr. 243 497 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gelet op de terechtzitting van 29 september 2020, waarbij de verdere behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 12 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. BRAUN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 juli 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 juli 2015 om internationale bescherming

Op 20 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 18 juni 2019 wordt deze beslissing door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd en wordt de zaak teruggezonden naar de commissaris-generaal.

Op 30 september 2019 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoense origine te zijn. U geeft aan afkomstig te zijn uit het sub-dorp Modakhel in het dorp Saidabad in het Mohammad Agha district van de provincie Logar. U was gedurende zes jaar professioneel cricketspeler bij het Misaynak team (een regionaal team dat topspelers van vijf provincies verzamelt). De taliban benaderden uw vader en stelden voor dat u hen zou vervoegen. Uw vader werd later een tweede keer door de Taliban benaderd. Ze eisten dat u hen tegen de zomer zou vervoegen. U stopte daarna met uw cricket-training. Daarop kwamen de Taliban langs uw woning waar ze uw vader meedeelden dat ze nieuwe rekruten nodig hadden en ze wilden dat u meeging. De dag nadien bracht uw vader u naar Kaboel, waar hij een smokkelaar regelde. U vloog met het vliegtuig van Kaboel via Dubai naar Iran. U reisde vervolgens verder naar België. U kwam België binnen op 28 juli 2015 en u diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische instanties. Na uw vertrek kwamen de taliban nog tweemaal bij uw ouders naar u informeren. In 2016 werd uw vader door de Taliban, die naar u op zoek waren, geslagen. Als gevolg van de slagen raakte uw vader verlamd. Na medische verzorging in Pakistan heeft hij nog steeds moeite om te stappen en is hij niet meer in staat te werken.

Ter ondersteuning van uw vluchtrelaas legde u een originele taskara, een pagina van de Afghanistan Cricket Board, een officiële klacht, zes foto's en een envelop neer. Naar aanleiding van het tweede persoonlijk onderhoud bracht u bijkomend stukken aan die de problemen van uw vader na uw vertrek moeten aantonen namelijk zes medische documenten, twee foto's van uw vader in het ziekenhuis en een kopie van twee pagina's van het paspoort van uw vader.

Op 20 december 2017 concludeerde de Commissariaat-generaal dat u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden geweigerd.

In het kader van uw verzoekschrift tegen deze beslissing stelt u vervolging vanwege de Taliban te vrezen omdat u weigerde zich bij hen aan te sluiten. Uw advocaat gaf vervolgens aan dat de beslissing ten onrechte stelde dat u zich niet verder informeerde naar eventuele gevolgen van een weigering om op hun eis in te gaan omdat het algemeen gekend was wat de gevolgen konden zijn. Dat u zich nooit in Kaboel zou hebben gevestigd wijst er volgens uw advocaat op dat u er niet over een netwerk kon beschikken. Uw advocaat vervolgt met de stelling dat de Commissaris-generaal geen intern vluchtalternatief mag inroepen wat betreft de vrees voor vervolging -hij verwijst wat dit betreft naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen- en dat de aangehaalde tegenstrijdigheden het gevolg zijn van de invloed van de tijd op het geheugen. Tot slot stelt uw raadgever dat de Commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met uw profiel als professioneel sportbeoefenaar en argumenteert hij nogmaals dat er geen sprake is van een redelijk intern vluchtalternatief aangezien u niet over een netwerk beschikt in Kaboel en de situatie er onveilig is. Op 29 april 2019 maakte u een brief opgesteld door Point d'Appui ASBL over. Daarin wordt gesteld dat de Taliban cricket hebben verboden en u als jonge man rekrutering riskeert. Er wordt in de brief ook verwezen naar een nieuw attest van het ziekenhuis in Pakistan daterend van mei 2018 en naar een vertaling van een klacht die u eerder in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voorlegde. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus wordt in het schrijven gesteld dat de UNHCR guidelines Kaboel uitsluiten als redelijk intern vestigingsalternatief, de verdiensten van uw familie in Kaboel niet volstaan om in uw levensonderhoud te voorzien –u ondersteunt uw vader financieel vanuit België en brengt hiervan een bewijs aan op uw gsm- en u activiteiten als cricketspeler niet zou kunnen verder zetten zodat u ook zelf niet in staat zou zijn om inkomsten te vergaren. Tot slot wordt in de brief beweerd dat u verwesterd bent en als gevolg daarvan risico op vervolging loopt. Ter ondersteuning van dit alles legt u ook nog persartikels van 2 april 2019 en 20 mei 2018, een bewijs van woonst van uw schoonbroer en vader, hun paspoort, een visum voor Pakistan voor uw vader en een taskara van uw schoonbroer voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (CGVS) kende u in uw land van herkomst problemen met de taliban die eisten dat u uw activiteiten als cricketspeler zou stopzetten en dat u hun rangen zou vervoegen.

Vooreerst moet er worden gesteld dat het loutere feit dat u in Afghanistan actief zou zijn geweest als professioneel cricketspeler niet volstaat om in uw hoofde te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Waar uw advocaat verwijst naar informatie over het verbod op cricket, voetbal en andere schoolsporten in Ghazni en de dubbelzinnige houding van de Taliban ten opzichte van cricket moet worden gesteld dat uit algemene informatie met betrekking tot het standpunt van de taliban ten opzichte van de sport die u uitoefende geen persoonlijke vrees voor vervolging in uw hoofde kan worden afgeleid. Dergelijke vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient immers in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Waar u aangeeft dat u tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP) behoort en u het slachtoffer werd van pogingen tot rekrutering door de Taliban moet worden gesteld dat u er in het kader van uw verzoek om internationale bescherming niet in slaagde uw verklaringen hierover aannemelijk te maken. Uw verklaringen omtrent de pogingen van de taliban om u te rekruteren overtuigen immers niet. Wanneer u naar aanleiding van het eerste persoonlijk onderhoud werd gevraagd hoe de Taliban bij u was terechtgekomen als mogelijk doelwit voor rekrutering, gaf u aan dat ze uw vader contacteerden om over u te praten. Uw vader, mensen uit het dorp, noch uw clan zou naar uw weten enige band hebben gehad met de groepering van Qari Subgat (CGVS 27.01.2016, p.17). Verder stelde u geen weet te hebben van eventuele contacten tussen de Taliban en dorpsouderen in verband met rekruteringen (CGVS 27.01.2016, p.17). Wat deze verklaringen betreft moet worden vastgesteld dat ze ingaan tegen informatie van het CGVS inzake de rekruterings technieken van de taliban. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets wordt aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Ook blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Het vragen van strijders is een laatste redmiddel. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Aangezien uw verklaringen met betrekking tot de rekruteringspogingen van de Taliban niet stroken met de informatie in dit verband moet er worden gesteld dat deze geenszins overtuigen.

Verder moet worden vastgesteld dat u er tijdens geen enkel persoonlijk onderhoud voor het CGVS in slaagde aan te geven om welke specifieke reden de Taliban zouden hebben afgeweken van de rekruteringsmechanismen die zij, volgens de informatie van het CGVS, gewoonlijk gebruiken. Wanneer u hiernaar werd gevraagd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verwees u naar een persoon die

vroeger bij het leger werkte en door de taliban zou zijn gedwongen het leger te verlaten. Hij zou vervolgens naar Pakistan zijn gestuurd (CGVS 27.01.2016, p.17). U kon echter niet bevestigen of deze man daadwerkelijk achter de poging tot rekrutering zou hebben gezeten en stelde enkel dat dit mogelijk was (CGVS 27.01.2016, p.17). De vaststelling dat uw verklaringen inzake de rekrutering niet overeenstemmen met de informatie van het CGVS en u er niet in slaagde een aannemelijke verklaring te bieden voor de doorgedreven inspanningen van de Taliban, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de rekruteringspogingen wordt bijkomend ondergraven door de vaststelling dat uw omschrijving van uw reactie erop weinig doorleefd overkomt. Zo gaf u aan dat u zich aanvankelijk weinig zorgen maakte over de aandacht die u van de taliban kreeg. U zou zich op geen enkele manier hebben geïnformeerd over rekruteringen door de Taliban in uw regio en over de gevolgen van een eventuele weigering hen te vervoegen. Evenmin zou u op enig moment hebben overwogen om zich in Kaboel, de stad waar u vier tot vijf keer per week naartoe trok, te vestigen (CGVS 26.09.2017, p.7). Geconfronteerd met uw vreemde reactie gaf u aan dat u wist dat het gevolg van een weigering met hen mee te werken de doodstraf was maar dat u dit nog niet duidelijk was toen uw vader voor het eerst werd gecontacteerd (CGVS 26.09.2017, p.5). Wanneer vervolgens werd gevraagd of u zich hierover nadien informeerde stelde u vreemd genoeg nogmaals dat u dit niet deed (CGVS 26.09.2017, p.5). Vervolgens gevraagd of u dan geen schrik had voor de mogelijke gevolgen beweerde u dat u zich niet kon informeren aangezien de mensen geen informatie kunnen geven. Wanneer u erop werd gewezen dat u ondanks het feit dat niemand er over praat toch blijkt te weten dat u door medewerking te weigeren de dood riskeert, verwees u naar de ontvoering van de vader van een cricketspeler (CGVS 26.09.2017, p.5). Vreemd genoeg situeerde u deze ontvoering voor het eerste contact tussen uw vader en de taliban en gaf u aan niet met zekerheid te weten of de Taliban achter de ontvoering zat (CGVS 26.09.2017, p.5 en 6). Deze ontvoering kan dan ook niet als een verklaring worden aanzien voor de vaststelling dat u zich na het eerste contact weinig zorgen maakte. Wanneer u nogmaals de kans krijgt om aan te geven waarom u zich geen zorgen maakte naar aanleiding van de eis de Taliban te vervoegen, wijst u er op dat ze eerder al aanwezig waren geweest bij cricketwedstrijden, dat u met de talibanleden was opgegroeid en dat hun verzoek niet als een schok aankwam (CGVS 26.09.2017, p.6). Deze stelling valt echter niet te rijmen met uw verdere bewering dat u de Talibangroepering die uw vader aansprak niet kende, de leider slechts bij naam kende en dat het niet de taliban betrof waarmee u opgroeide (CGVS 26.09.2017, p.6), hetgeen uw verklaring voor uw aanvankelijke, rustige reactie op hun vraag hen te vergezellen teniet doet.

Nog inzake uw vreemde reactie ten opzichte van de dreiging die uitging van de Taliban moet er worden gesteld dat het uitermate vreemd is u nooit besloot om in de Afghaanse hoofdstad te blijven. U werd in uw regio immers gezocht door de Taliban die u wou inlijven. Met betrekking tot de contacten tussen uw familie en de taliban moet verder worden vastgesteld dat uw beweringen hierover incoherent zijn. Zo stelde u naar aanleiding van het eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS inzake het eerste incident dat uw vader werd benaderd toen hij na het gebed van de moskee naar huis ging. Hij zou bij een bocht in de weg aan een moskee door twee gemaskerde taliban zijn aangesproken (CGVS dd.27/01/2016, p.20).

Wanneer u naar aanleiding van het tweede persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de omstandigheden waarin uw vader werd aangesproken beweerde u echter dat u dacht dat hij zich bij de nationale weg naar Kaboel bevond maar dat u voor het overige niet wist van waar uw vader kwam of waar hij heen trok (CGVS dd.26/09/2017, p.6). Ook over de plaats waar uw vader een tweede maal werd aangesproken legde u tegenstrijdige verklaringen af. U beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud van 27 januari 2016 immers dat het contact plaatsvond vooraan uw huis waar uw vader water naar de boomgaard aan het leiden was (CGVS 27.01.2016, p.20) terwijl u later tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde dat ze naar de moskee kwamen en uw vader aanspraken (CGVS 26.09.2017, p.6). De vaststelling dat u incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot de incidenten die de onmiddellijke aanleiding waren tot uw vlucht uit uw land van herkomst ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw vluchtmotieven ernstig.

Voorgaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent de problemen die u in Afghanistan met de Taliban zou hebben gekend. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u als gevolg ervan zou hebben gekend. In tegenstelling tot hetgeen uw advocaat suggereert kan het tijdsverloop sedert de feiten kan de gedane vaststellingen niet verklaren. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt immers worden

verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het vluchtrelaas en dit ongeacht het tijdsverloop. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij wel degelijk geacht worden in uw geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Betreffende uw beweerde verwestering moet worden opgemerkt dat u aannemelijk dient te maken dat deze verwestering van die aard is dat deze een kenmerk uitmaakt van uw persoon dat nog moeilijk kan worden gewijzigd waardoor u onmogelijk kan conformeren aan de vigerende normen en gebruiken in de Afghaans samenleving. Bovendien dient u concreet aan te tonen dat dit kenmerk aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Vooreerst dringt zich de vaststelling op dat u uw voorgehouden verwestering nooit zelf heeft aangevoerd als vluchtmotief. Het gegeven dat de UNHCR Eligibility Guidelines "Individuals perceived as "Westernized" een risicoprofiel toedicht, betekent niet automatisch dat u door toedoen van een verblijf van enkele jaren in België automatisch als "verwesterd" zal worden aanzien omdat dit, zoals het UNHCR ook aangeeft, steeds afhankelijk is van de omstandigheden van de zaak. U brengt geen enkel concreet element aan waaruit zijn verwestering blijkt. De loutere bewering dat u niet meer zal kunnen aarden in Afghanistan volstaat in dit verband niet.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan worden gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten volstaan niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband te herstellen. Uit de internetpagina van de Afghanistan Cricket Board, de foto's van u als cricketspeler en uw taskara kan geen enkele informatie worden afgeleid inzake de problemen die u met de Taliban beweert te hebben gekend. De door uw vader neergelegde klacht bevat enkel een verklaring van uw vader en kan dus bezwaarlijk objectieve waarde worden toegemeten. Uit het paspoort van uw vader blijkt dat hij in de herfst van 2016 regelmatig naar Pakistan reisde. Uit het stuk kan echter op geen enkele manier worden afgeleid dat problemen met de Taliban aan de basis van deze reizen zouden liggen. Op basis van de foto's van uw vader en de medische attesten kan worden afgeleid dat uw vader medische verzorging kreeg. Met betrekking tot de oorzaken van de nood aan medische verzorging geven ze echter geen informatie zodat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Verder dient te worden opgemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Bovendien kan nog worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat

deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en de EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan

gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie persoonlijk onderhoud CGVS 27.01.2019 en 26.09.2017, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de banden van u en uw familie met de Afghaanse hoofdstad en uw verklaringen omtrent de financiële situatie van u en uw familie.

Wat betreft uw verklaringen inzake de banden van u en uw familie met Kaboel moet er worden vastgesteld dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo stelde u naar aanleiding van elk persoonlijk onderhoud voor de Commissaris-generaal dat uw zus en uw schoonbroer in het Mohammed Agha district wonen en nooit in Kaboel, waar uw schoonbroer een juwelierszaak zou hebben uitgebaat, woonden (CGVS 27.01.2016, p.5 en CGVS 26.09.2017, p.3). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u echter dat uw zus in Kaboel woonde (DVZ, vraag 17). Wanneer u voor het CGVS met deze verklaring werd geconfronteerd kwam u niet verder dan de loutere ontkenning van uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken door te stellen dat u enkel had aangegeven dat uw zus een winkel had in Kaboel (CGVS 27.01.2016, p.5). Het eenvoudigweg ontkennen van uw eerdere verklaringen volstaat vanzelfsprekend niet om uw verklaringen in dit verband met elkaar in overeenstemming te brengen. Op basis van voorgaande vaststellingen kan ernstig getwijfeld worden aan uw beweringen inzake uw banden met de Afghaanse hoofdstad. De kopieën van de bewijzen van woonst van uw schoonbroer en vader, hun paspoort, een visum voor Pakistan voor uw vader en de taskara van uw schoonbroer zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen hierover te herstellen aangezien de bewijswaarde van kopieën uiterst beperkt is. Ook het bewijs voor de financiële steun die u uw vader levert vanuit België volstaat niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake de banden van u en uw familie met de Afghaanse hoofdstad en de financiële situatie van u en uw familie aan te tonen.

Verder overtuigen ook uw verklaringen over de financiële draagkracht van uw familie niet. Volgens uw verklaringen importeerde en exporteerde uw vader gedroogd fruit totdat hij door de Taliban werd geslagen. Op deze manier kon uw vader zijn familie onderhouden en werd u in staat gesteld om zich volledig met cricket bezig te houden ook al was de vergoeding die u hiervoor ontving onvoldoende om te overleven (CGVS 26.09.2017, p.2 en 3). Ook toen u op uw dertiende tegen de zin van uw vader in de school verliet, werd van u niet verwacht dat u zou bijdragen tot de inkomsten van het gezin (CGVS 26.09.2017, p.4). Volgens uw verklaringen naar aanleiding van uw tweede persoonlijk onderhoud werd deze financiële draagkracht van uw vader teniet gedaan doordat hij zijn activiteiten als gevolg van de fysieke problemen veroorzaakt door de slagen van de Taliban diende stop te zetten (CGVS 26.09.2017, p.7). Aan uw verklaringen hierover kan echter geen geloof worden gehecht. Het fysiek geweld waarvan uw vader het slachtoffer zou zijn geworden was volgens uw beweringen immers het gevolg van uw weigering de Taliban te vervoegen (CGVS 26.09.2017, p.7). Zoals eerder aangetoond slaagde u er in het kader van uw verzoek echter niet in uw problemen met de Taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de gevolgen die deze feiten voor uw vader met zich mee zouden hebben gebracht. Bovendien moet worden vastgesteld dat de attesten die u voorlegt om de fysieke problemen van uw vader als gevolg van de beweerde slagen door de Taliban aan te tonen, niet overtuigen. In het attest wordt immers gesteld dat de patiënt genaamd H.I. die in het Northwest algemeen ziekenhuis in Peshawar werd behandeld op het moment van de behandeling (28 september 2016) 55 jaar oud was en bijgevolg in 1961 werd geboren. Uit het door u voorgelegde internationaal paspoort van uw vader blijkt echter dat hij op 03/04/1959 werd geboren. Het medisch attest dat u naar aanleiding van het tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS voorlegt, stelt bovendien dat het adres van uw vader in Kaboel is, terwijl u in het kader van uw verzoek verklaarde dat uw vader nog steeds in Zaidabad woont (CGVS 26.09.2017, p.7). Het louter verwijzen naar het relatieve belang van het attest dat in 2016 werd opgesteld en het voorleggen van een kopie van nieuwe attesten waarin de gegevens wel correct zouden worden vermeld volstaat geenszins om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Niet alleen is de bewijswaarde van kopieën uitermate beperkt, het gaat bovendien om documenten die werden opgesteld op vraag van uw vader waardoor zij een uiterst gesolliciteerd karakter hebben.

Verder blijkt u vreemd genoeg niet exact op de hoogte van het tijdstip waarop het incident waarbij uw vader zijn verwondingen zou hebben opgelopen zich heeft voorgedaan. Hiernaar gevraagd kan u slechts aangeven dat het ongeveer een jaar voor het tweede persoonlijk onderhoud plaatsgreep en dat u dacht dat het tijdens de zomer was (CGVS 26.09.2017, p.9). Redelijkerwijze kan van u verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van een incident dat als gevolg van uw problemen met de Taliban de fysieke en financiële levensomstandigheden van uw familie op dergelijke ernstige wijze heeft beïnvloed.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent de banden van u en uw familie met de Afghaanse hoofdstad en de financiële situatie van u en uw familie. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socioeconomisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw

hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Tevens werpt verzoeker een manifeste appreciatiefout op.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet: "(...)"

Volgens deze bepaling moet er rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van State, nr. 104 820 van 18 maart 2002).

1. Toekenning van de vluchtelingenstatus

• Aangaande de gegronde vrees van Meneer A. (...) als professioneel cricketspeler

Volgens het CGVS volstaat het loutere feit dat Meneer A. (...) in Afghanistan actief was als professioneel cricketspeler niet om in zijn hoofde te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie (bestreden beslissing p 2)

Het is waar dat cricket momenteel populairder is geworden in Afghanistan dan in het verleden. Er zijn echter veel recente aanvallen op cricketspelers en sporters in het algemeen geweest:

- Samaa. « Two Afghan school cricketers killed in Taliban rocket attack : official », 2 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.samaa.tv/news/2019/07/two-afghan-school-cricketers-killed-in-taliban-rocket-attack-official/>) (stuk 3): « (...) ».

- UN News, « UN condemns deadly twin bombings in Kabul, killing first-responders, sportsmen, journalists », 6 september 2019 (beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2018/09/1Q18521>) (stuk 4): « (...) ».

- BBC, « Afghanistan conflict : Bombers kill 20 at Kabul sports club », 5 september 2018 (beschikbaar op: <https://www.bbc.com/news/world-asia-45426467>) (stuk 5): « (...) ».

- Aljazeera, « Afghanistan Jalalabad cricket match bomb attack kills eight », 19 mei 2018 (beschikbaar op <https://www.aljazeera.com/news/2018/05/Afghanistan-jalalabad-cricket-match-bomb-attack-kills-180519063333136.html>) (stuk 6): « (...) ».

- Independent, « Five Afghan cricket players killed by suspected Taliban gunman », 24 januari 2014 (beschikbaar op <https://www.independent.co.uk/news/world/middleeast/five-afghan-cricket-players-killed-by-suspected-taliban-gunman-9082159.html>) (stuk 7): « (...) ».

Cricketspelers en atleten in het algemeen zijn dus het doelwit van aanvallen. Bovendien hadden de Taliban in het verleden cricket verboden. Ze kunnen dit verbod opnieuw instellen. Het beoefenen van deze sport zou daarom een hoog risico van vervolging met zich meebrengen en zou worden gezien als ongehoorzaamheid aan de Taliban en aan de Islam:

- Arnaud Lefebvre, "C'est reparti...les Talibans interdisent maintenant le football et le cricket, 18 mei 2017 (beschikbaar op <https://fr.express.live/cest-reparti-talibans-interdisent-football-cricket/>) (stuk 8) "(...)".
 - Les Echos, "Shocking! Les talibans interdisent le cricket", 17 mei 2017 (beschikbaar op: <https://www.lesechos.fr/2017/05/shocking-les-talibans-interdisent-le-cricket-171159>) (stuk 9): « (...) »
 - UNHCR, "Eligibility Guidelines for assessing international protection needs of Afghan asylum seekers", 30 augustus 2018 (beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>) (stuk 10):« (...) » (pp. 65-66)
 - Rapport EASO COI sur l'Afghanistan - Stratégie des insurgés: intimidations et violences ciblées à rencontre des Afghans december 2012, p.99 (beschikbaar op: <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain/opensslpdf.pdf?reldoc=y&docid=5321903f4>) (stuk 11): « (...) »
- Als cricketspeler heeft Meneer A. (...) een gegronde vrees voor vervolging als hij terugkeert naar Afghanistan. Tenminste loopt hij het risico het slachtoffer van ernstige schade en gericht geweld worden. Het CGVS geeft geen informatie die het tegendeel bewijst.

- Aangaande de problemen van Meneer A. (...) met de Taliban die eisten dat hij hun rangen verhoogt

Verzoeker wordt de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij met aannemelijk zou hebben gemaakt dat hij door de Taliban is geïsoleerd om verschillende redenen.

Ten eerste volgens het Commissaris-generaal zijn de verklaringen die verzoeker aflegde over de pogingen van de Taliban om hem te rekruteren ingaan tegen informatie van het CGVS inzake de rekruterings technieken van de taliban. Het CGVS beweert ook dat verzoeker er niet in slaagde een aannemelijke verklaring te bieden voor de doorgedreven inspanningen van de Taliban.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat gedwongen rekrutering door de Taliban zelden of nooit voorkomt, dat de rekruten vaak iets wordt aangeboden in ruil voor hun diensten, en dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben, dat de druk die door de taliban wordt gezet is niet altijd gewelddadig, dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de Taliban Volgens het CGVS wordt rekrutering door de Taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten.

Het verslag waarop het CGVS zijn beslissing baseert (die zich in het administratief dossier bevindt) - namelijk The Report - Afghanistan: Recruitment to Taliban van Landinfo van 29 juni 2017- bevestigt echter de verklaringen van Meneer A. (...):

« (...) ». (p. 23)

In dezelfde zin:

- EASO Country of Origin Information Report - Afghanistan : Taliban Strategies – Recruitment, 10 juli 2012 (beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/4ffc30a82.html>) (stuk 12): « (...) » (p. 41).

- EASO - Country Guidance Afghanistan, juni 2018 (beschikbaar op: <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf>) (stuk 13): « (...) » (p 46)

Bovendien is Uw Raad van mening dat : « (...) » (RvV - arrest nr 219.891 van 16 april 2019)

Bijgevolg is de asielrelaas van verzoeker aannemelijk en moet deze als voldoende bewezen worden beschouwd. Verzoeker moet het voordeel van de twijfel krijgen, vooral met het oog op zijn jonge leeftijd, zowel ten tijde van de gebeurtenissen als op dit moment.

Ten tweede volgens het CGVS, is het niet aannemelijk dat verzoeker weigerde om met de Taliban samen te werken, hoewel hij wist dat dit hem in groot gevaar zou brengen. Het CGVS stelt ook dat verzoeker zijn dorp had kunnen verlaten en naar Kaboel had kunnen verhuizen om problemen te voorkomen (bestreden beslissing, p. 3).

Eenzijds heeft Meneer A. (...) op geldige wijze uitgelegd waarom hij zich geen zorgen maakte toen de Taliban voor het eerst bij zijn vader kwamen. Inderdaad is hij met de Taliban opgegroeid. Ze waren aanwezig bij zijn cricketwedstrijden. Het was dus niet de eerste keer dat hij met de Taliban "geconfronteerd" was. Ze praatten en lachten samen (CGVS II, p. 5). Later, toen de Taliban zijn vader opnieuw kwamen zien, nam Meneer A. (...) veiligheidsmaatregelen Hij stopte met cricket, en bewoog zich toen naar Kaboel. 8 tot 9 dagen na het aankomen in Kaboel, verliet hij Afghanistan (CGVS I, p. 16). De reactie van Meneer A. (...) is helemaal niet abnormaal en de interpretatie van het CGVS is in dit opzicht subjectief.

Anderzijds had Meneer A. (...) niet de financiële middelen om zich in Kaboel te vestigen en had niemand om hem daar te helpen Hij had zich niet in Kaboel kunnen vestigen om aan de Taliban te ontsnappen. Zijn vader onderhoude het hele gezin, en Meneer A. (...) verdiende niet genoeg geld om alleen te kunnen wonen.

Ten derde volgens het CGVS zijn verzoekers beweringen over de contacten tussen zijn familie en de Taliban en over de omstandigheden waarin zijn vader door de Taliban werd benaderd, incoherent. Toen verzoekers vader voor het eerst door de Taliban werd benaderd, was hij op weg van de moskee naar zijn huis. Deze weg is ook de nationale weg naar Kaboel. De verklaringen van verzoeker zijn op dit punt dus niet tegenstrijdig. Toen verzoekers vader voor de tweede keer werd benaderd, nam hij water uit de tuin. Dit is een misverstand tijdens de hoorzitting.

Ten slotte beoordeelde Uw Raad tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « (...) » (RvV. nr 43080 van 6 mei 2010).

- Aangaande de verwestering van verzoeker

Volgens het CGVS is de verwestering van Meneer A. (...) niet van die aard dat deze een kenmerk uitmaakt van zijn persone dat nog moeilijk kan worden gewijzigd waardoor hij onmogelijk kan conformeren aan de vigerende normen en gebruiken in de Afghaans samenleving Volgens het CGVS heeft verzoeker niet concreet aantonen dat dit kenmerk aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (bestreden beslissing, p. 3).

Uw Raad heeft al beoordeeld dat: "(...)" (RvV - arrest nr. 136.360 van 15 januari 2015).

Meneer A. (...) bevindt zich bijna in dezelfde positie. Hij verliet Afghanistan bijna 5 jaar geleden en was toen nog heel jong. Hij spreekt zeer goed Engels, heeft lang gewerkt en heeft de "Europese waarden" geadopteerd.

Objectieve bronnen bevestigen het gevaar dat verwesterde jongeren lopen in Afghanistan:

- Free movement, "New report on 'Westernised' young males returned to Kabul", 21 december 2017 (beschikbaar op <https://www.freemovement.org.uk/quest-post-new-report-on-westernised-young-males-returned-to-kabul/>) (stuk 14): « (...) »

- EASO Country of Origin Information Report. "Afghanistan Individuals targeted under societal and legal norms", december 2017, p 93 (beschikbaar op: https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_individuals_targeted_under_societal_and_legal_norms.pdf) (stuk 15): « (...) ».

- UNHCR. « UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan », 19 april 2016, p 41 (beschikbaar op : <http://www.refworld.org/pdfid/570f96564.pdf>) (stuk 16): « (...) ».

Ten slotte, in dezelfde zin, volgens Uw Raad : « (...) » (RvV - arrest nr. 181.307 van 26 januari 2017). In dit arrest heeft Uw Raad de beslissing van het CGVS nietig verklaard omdat « (...) » In casu zei het CGVS simpelweg dat Meneer A. (...) niet vaststelde dat hij voldoende verwesterd was, maar er werd geen vraag gesteld in dit verband. Bijgevolg moet de bestreden beslissing ten minste nietig worden verklaard om het CGVS in staat te stellen verzoeker hierover te ondervragen.

- Aangaande de documenten door Meneer A. (...) neergelegd

Het CGVS beweert dat de door verzoeker voorgelegde documenten niet volstaan om de geloofwaardigheid van zijn beweringen te herstellen In het kader van zijn verzoek legt verzoeker verschillende documenten neer met name een officiële klacht, verschillende foto's, twee foto's van zijn vader in het ziekenhuis, verschillende medische documenten van zijn vader, een kopie van twee pagina's van het paspoort van zijn vader, een visum voor Pakistan van zijn vader.

Ten eerste met betrekking tot de door verzoekers vader neergelegde originele klacht bevat enkel een verklaring van zijn vader en kan dus bezwaarlijk objectieve waarde worden toegemeten. Dit document vormt ten minste een begin van bewijs, die door het CGVS in aanmerking moeten worden genomen.

Ten tweede beweert het CGVS dat het feit dat in het paspoort van verzoekers vader wordt vermeld dat hij in 2016 naar Pakistan is gereisd, de medische documenten die over zijn vader zijn neergelegd en de foto's van verzoekers vader in het ziekenhuis, niet volstaan om de problemen van Meneer A. (...) met de Taliban aan te tonen.

Het CGVS merkt ook op dat in het medische attest "wordt immers gesteld dat de patiënt genaamd Haji Israël die in het Northwest algemeen ziekenhuis in Peshawar werd behandeld op het moment van de behandeling (28 september 2016) 55 jaar oud was en bijgevolg in 1961 werd geboren". Uit het internationaal paspoort van verzoekers vader blijkt echter dat hij op 3 april 1959 werd geboren. Het medisch attest stelt ook dat het adres van verzoekers vader in Kaboel is. terwijl verzoeker verklaarde dat zijn vader nog steeds in Zaidabad woont (bestreden beslissing, p. 6).

Eenzijds vormen deze documenten tenminste een begin van bewijs, die door het CGVS in aanmerking moeten worden genomen Meneer A. (...) zei dat zijn vader door Taliban werd geslagen, en dit bewijst dat hij medische zorg als resultaat van de aanval ontving. Inderdaad ging de vader van verzoeker naar het ziekenhuis in Pakistan om er verzorgd te worden Hij moet er om de zes maanden zijn. Verzoeker

legt uit dat zijn vader verzorgd kan worden zonder identiteitskaart en dat de gegevens in 2016 snel opgeschreven werden gezien de ernst van de situatie in 2016. Wat telt is dat de patiënt betaalt. In België zijn de identiteitsgegevens van groot belang met oog op een terugbetaling. In Pakistan, is het allemaal privaat en zolang je betaalt, wordt je verzorgd.

Bovendien weet verzoekers vader met, net als de verzoeker zelf (zien CGVS I, p.3), hoe oud hij is. Verschillende bronnen tonen aan dat Afghanen zich over het algemeen niet bewust zijn van hun leeftijd:

- Slate, "La plupart des Afghans n'ont pas de nom de famille et le gouvernement voudrait qu'ils s'en choisissent un" 6 januari 2015 (beschikbaar op : <http://www.slate.fr/story/96481/afghanistant-nom-famille>) (stuk 17): "(...)".

- New York Times, "For Afghans. Name and Birthdate Census Questions Are Not So Simple", 10 december 2014 (beschikbaar op : <https://www.nytimes.com/2014/12/11/world/asia/for-afghans-name-and-birthdate-census-questions-are-not-so-simple.html>) (stuk 18): "(...)".

- Newsweek, "Why Afghans don't know their ages", 29 novembre 2001 (beschikbaar op : <https://www.newsweek.com/why-afghans-dont-know-their-ages-149749>) (stuk 19): "(...)".

Het feit dat Afghanen hun leeftijd niet kennen, betekent dat de geboortedatum op hun identiteitsdocumenten vaak willekeurig wordt gekozen op basis van hun fysieke verschijning. Inderdaad volgens het Franse krant 'La dépêche' (stuk 20), "(...)" (La dépêche, « Le 1er janvier, anniversaires à gogo en Afghanistan », 31 december 2017, beschikbaar op <https://www.ladepeche.fr/article/2017/12/31/2713786-le-1er-janvier-anniversaires-a-gogo-en-afghanistan.html>)

Bovendien weet verzoeker de exacte datum van het incident met zijn vader niet precies (bestreden beslissing, p.6), aangezien hij zich destijds niet in Afghanistan bevond. Hij beantwoordde precies alle andere vragen die hem over het incident werden gesteld (CGVS II, pp 7 en 9).

Anderzijds volgens artikel 4 §1 van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011:

"(...) ».

In haar arrest MM. van 22 november 2012 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie uit dit artikel 4 §1 een verplichting tot samenwerking van het gastland afgeleid (HvJ, arrest M.M van 22 november 2012. zaak C-277/11):

(...)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gaat in dezelfde richting en onderstreept de noodzaak van een overeengekomen vaststelling van de feiten (R.C. v. Sweden, 9 maart 2010. req. Nr.41827/07, §53; MSS v. België, 21 januari 2011, req. Nr.30696/09, §358; Singh en anderen v België, 2 oktober 2012, req. nr. 33210/11, §§ 100-103).

Volgens de Belgische wetgeving rust de verplichting om de bewijslast te verdelen in het bijzonder op het CGVS, de enige autoriteit die verantwoordelijk is voor het onderzoek van de asielaanvragen.

Volgens artikel 26 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: "(...)".

Het CGVS had de mogelijkheid om contact op te nemen met de dokter van verzoekers vader. Zijn volledige contactgegevens zijn ook beschikbaar op de medische attesten. Bijgevolg moet de bestreden beslissing ten minste nietig worden verklaard, zodat het CGVS contact kan met de dokter van verzoekers vader opnemen (om de omstandigheden van zijn ziekenhuisopname te kennen en om na te gaan of de medische verklaringen betrekking hebben op de vader van verzoeker).

Ten derde merkt het CGVS op dat "de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van document" (bestreden beslissing, p. 4).

Het argument van het CGVS is stereotiep en wordt herhaald in elke negatieve beslissing die tegen Iraakse onderdanen wordt genomen. In dit verband heeft Uw Raad al geoordeeld dat « (...) » (RvV - arrest nr. 220.762 van 6 mei 2019) ; arrest nr. 220.676 van 2 mei 2019)

« (...) » (RvV - arrest nr. 219.682 van 11 april 2019).

« (...) » (RvV - arrest nr 218.062 van 11 maart 2019).

« (...) » (RvV - arrest nr. 217.762 van 28 februari 2019).

« (...) » (RvV - arrest nr 217.375 van 25 februari 2019).

« (...) » (RvV - arrest nr. 216.632 van 12 februari 2019).

Ten vierde volgens het CGVS, aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu met geval is " (bestreden beslissing, p. 4).

Het argument van het CGVS is hier ook stereotiep en wordt herhaald in elke negatieve beslissing die tegen Iraakse onderdanen wordt genomen. Volgens Uw Raad: « (...) » (RvV - arrest nr. 219.110 van 28 maart 2019).

De corruptie in Afghanistan en het feit dat de verklaringen van MeneerA. (...) niet geloofwaardig werden geacht, ontslaat het CGVS dan ook niet van de verplichting om de echtheid van de documenten te onderzoeken.

2. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

In subsidiaire orde, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4 §2, c) van de wet van 15 december 1980. Uit beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet: "(...)".

In haar arrest *Diakité*, omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de begrippen van internationaal of binnenlands gewapend conflict als "een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden" (HvJ, 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, para. 28).

De verwerende partij beweert dat Kaboel een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief is in de zin van artikel 48/5. 3 van de Vreemdelingenwet. De situatie in Afghanistan in het algemeen, en in Kaboel in het bijzonder, komt echter overeen met een situatie van willekeurig geweld.

i. Schending van het kracht van gewijsde van het arrest nr. 222.813 van 18 juni 2019

De redenering van het CGVS in zijn beslissing van 30 september 2019 is identiek aan de redenering in zijn nieuwe beslissing van 20 december 2017. Inderdaad in de twee beslissingen beweert het CGVS dat verzoeker niet toelaat de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert hij aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van zijn mogelijkheden tot hervestiging.

In het arrest nr. 222.813 van 18 juni 2019 was Uw Raad van mening dat: "(...)".

De bestreden beslissing zou op twee oude rapporten (aangezien de snel evoluerende veiligheidssituatie in Afghanistan) gebaseerd zijn: het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018. Het CGVS herhaalt slechts de criteria waaraan moet worden voldaan om te kunnen aannemen dat er sprake is van een situatie van willekeurig geweld of dat er sprake is van een veilig en redelijk interne vestigingsalternatief. Het administratief dossier bevat verschillende rapporten over de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kaboel. De bestreden beslissing zelf bevat echter uiteindelijk geen informatie om te concluderen dat er geen sprake is van willekeurig geweld in Kaboel. Het is met aan uw Raad om de honderden bladzijden van de rapporten in het administratief dossier te lezen en zo te bepalen of de veiligheidssituatie in Kaboel voldoende stabiel is of niet. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing het kracht van gewijsde van het arrest nr. 222.813 van 18 juni 2019.

ii. Aangaande de afwezigheid van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in Kaboel

Het CGVS beweert dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kaboel te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat het CGVS op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het sub-dorp Modakhel in het dorp Zaidabad in het district Mohammad Agha van de provincie Logar, waaruit Meneer A. (...) afkomstig is.

Uw Raad is van mening dat: « (...) » (RvV - arrest nr. 217.095 van 19 februari 2019).

« (...) » (RvV - arrest nr. 227.252 van 9 oktober 2019)

In veel recente arresten heeft Uw Raad subsidiaire bescherming toegekend aan Afghaanse onderdanen die geen sociaal of familienetwerk in Kaboel hadden en die niet over voldoende materiële middelen beschikten om zich daar te vestigen:

« (...) » (RvV - arrest nr. 222.612 van 13 juni 2019).

« (...) » (RvV - arrest nr. 219.904 van 16 april 2019)

« (...) » (RvV - arrest nr. 217.609 van 27 februari 2019)

In casu volgens de verwerende partij kan er geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker omtrent zijn banden en de banden van zijn familie met de Afghaanse hoofdstad, en aan zijn verklaringen omtrent zijn financiële situatie en de financiële situatie van zijn familie.

Verzoeker is af en toe naar Kaboel gegaan, maar heeft daar nooit gewoond (CGVS I, blz. 4). Hij kon niet alleen overleven met het geld dat hij als cricketer verdiende (CGVS II, p. 2). Zijn vader onderhoude hem en verzoeker woonde bij hem. Nu kan verzoekers vader niet meer werken. Verzoeker werkt momenteel in België en hij moet geld naar zijn vader opsturen via een vriend, omdat verzoeker met een bijlage 35 niet zelf het geld mag opsturen. Zijn familie woont nog steeds in Logar, ook al is het zo dat zijn schoon

broer en zus een winkel in Kaboel hebben. De verdiensten van de winkel is genoeg voor hen maar het is allemaal heel nipt en verzoeker zou er niet van kunnen genieten. Verzoeker zou nergens in Kaboel terecht kunnen. Verzoeker kan ook geen geld verdienen met cricket en het zou gevaarlijk zijn voor hem om verder te doen. Het feit dat hij 4 jaar geleden Afghanistan verliet, bemoeilijkt ook de zaak.

In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming legde Meneer A. (...) een bewijs van woonst in provincie Logar voor de schoonbroer van verzoeker neer, met een kopie van zijn paspoort en zijn taskara. Verzoeker legde ook een bewijs van woonst in provincie Logar voor zijn vader neer, met een kopie van zijn paspoort. Volgens het CGVS, "De kopieën van de bewijzen van woonst van uw schoonbroer en vader, hun paspoort, een visum voor Pakistan voor uw vader en de taskara van uw schoonbroer zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van uw bewering hierover te herstellen aangezien de bewijswaarde van kopieën uiterst beperkt is" (bestreden beslissing, p.6).

Eenzijds kan Meneer A. (...) deze documenten niet in de originele versie neerleggen, aangezien zijn gezin deze documenten duidelijk nodig heeft. Het zou zelfs vreemd zijn geweest als hij de originele documenten had neergelegd.

Anderzijds in een arrest nr. 216.632 van 12 februari 2019 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « (...) ».

Daarnaast heeft verzoeker specifieke informatie gegeven over het werk van zijn schoonbroer in Kaboel: "(...)" (CGVS I pp. 5-6). "(...)" (CGVS II, p. 3).

Ten slotte beweert het CGVS dat het bewijs voor de financiële steun die verzoeker zijn vader levert vanuit België volstaat met om de geloofwaardigheid van zijn beweringen inzake de financiële situatie van verzoeker en zijn familie aan te tonen (bestreden beslissing, p.6). Het CGVS legt niet uit waarom dit document niet volstaat. Verzoeker heeft aangetoond dat zijn vader in Pakistan medische zorg heeft genoten, dat hij ernstige gezondheidsproblemen heeft die hem verhinderen om te werken en dat hij zijn vader geld uit België betaalt. Zijn vader onderhoudt zijn familie eerder. Dit is voldoende om de financiële situatie van verzoeker en zijn familie vast te stellen.

iii. Aangaande het risicoprofiel van verzoeker

Eenzijds was verzoeker een cricketspeler in Afghanistan. Cricketspelers zijn slachtoffers van gericht geweld in Afghanistan (zien supra). De kans dat verzoeker het slachtoffer wordt van geweld is dus nog groter.

Anderzijds in de laatste "Eligibility Guidelines for assessing international protection needs of Afghan asylum seekers" van the UNHCR, wordt zeer uitgebreid ingegaan op specifiek kwetsbare profielen (stuk 10). Bepaalde personen of groepen hebben immers, afhankelijk van hun persoonlijke situatie, nood aan internationale bescherming en lopen een verhoogd risico op vervolging gezien de huidige context in Afghanistan (zie Agentschap Integratie en Inburgering. « Nieuwe richtlijnen UNHCR over Afghanistan: Kabul is geen intern vluchtalternatief », 10 oktober 2018, beschikbaar op : <http://www.agii.be/nieuws/nieuwe-richtlijnen-unhcr-over-afghanistan-kabul-is-geen-intern-vluchtalternatief> (stuk 21)). Volgens het UNHCR zijn mensen met een risicoprofiel onder meer mannen op een leeftijd dat ze ingezet kunnen worden in de strijd (Men of Fighting Age) (Eligibility Guidelines, pp. 52-55): « (...) ». Het CGVS heeft hiermee in de bestreden beslissing geen rekening gehouden, temeer daar verzoeker reeds heeft verklaard dat de Taliban geprobeerd hebben hem aan te werven.

iv. Aangaande de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan

In augustus 2018 heeft de UNHCR zijn verslag "Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" geactualiseerd (stuk 10). Volgens dit verslag is de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan sinds 2014 verder verslechterd: « (...) ». (pp. 20-22)

OSAR, Amnesty International en Human Rights Watch hebben ook de verslechterende veiligheidssituatie in Afghanistan aan de kaak gesteld, die vele gevolgen heeft voor de eerbiediging van de grondrechten:

- OSAR, « Afghanistan les conditions de sécurité actuelles », 12 september 2018 (beschikbaar op : <https://www.osar.ch/assets/herkunftslander/mittlerer-osten-zentralasien/afghanistan/180912-afg-update-sicherheit-f.pdf>) (stuk 22) : « (...) »

- Amnesty International, « Afghanistan 2017/2018 » (beschikbaar op : <https://www.amnesty.org/fr/countries/asia-and-the-pacific/afghanistan/report-afghanistan/>) (stuk 23) : « (...) ».

- Human Rights Watch. « Civilians Are Losing the War in Afghanistan », 14 september 2018 (beschikbaar op <https://www.hrw.org/news/2018/09/14/civilians-are-losing-war-afghanistan>) (stuk 24): « (...) ».

De Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de mensenrechten heeft in een mededeling van mei 2018 de Afghaanse autoriteiten opgeroepen concrete maatregelen te nemen om een einde te maken aan de aanvallen die burgerslachtoffers veroorzaken¹ (stuk 25) : « (...) ».

In dit verband is uw Raad van oordeel dat verzoeken om internationale bescherming die door Afghaanse verzoekers worden ingediend, bij de behandeling ervan bijzondere voorzichtigheid in acht moeten worden genomen: « (...) » (RvV. arrest nr. 215.314 van 17 januari 2019).

Uw Raad merkte ook op dat : « (...) » (RvV arrest nr. 215.216 van 17 januari 2019).

De afgewezen Afghaanse asielverzoekers zijn teruggestuurd naar Afghanistan door veel EU lidstaten. Dit is een praktijk dat Amnesty International en Human Rights Watch hebben veroordeeld. De Finnish Immigration Services heeft beslist de beslissingen betreffende Afghaanse asielzoekers op de schorsen terwijl zij de tijd nemen om hun beleid toe te passen op de laatste bevindingen van de UNHCR

v. Aangaande de veiligheidssituatie in Kabul in het bijzonder

De bestreden beslissing zou op twee oude rapporten (aangezien de snel evoluerende veiligheidssituatie in Afghanistan) gebaseerd zijn: het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018. Het CGVS herhaalt slechts de criteria waaraan moet worden voldaan om te kunnen aannemen dat er sprake is van een situatie van willekeurig geweld of dat er sprake is van een veilig en redelijk interne vestigingsalternatief. In casu is aan de door het CGVS zelf aangevoerde criteria voldaan.

• Het aantal conflict gerelateerde incidenten en de intensiteit van deze incidenten

De laatste "Eligibility Guidelines for assessing international protection needs of Afghan asylum seekers" van de UNHCR (stuk 10) tonen aan een verhoging van de veiligheidsrisico's in Kabul en concluderen dat Kabul niet langer als veilig alternatief kan beschouwd worden. De document biedt een uitgebreide analyse van de veiligheidssituatie en politieke ontwikkelingen, alsook een analyse van de algemene humanitaire situatie in het land. Een groot verschil met de vorige guidelines verschijnt: de criteria voor de overweging van Kabul als "Internal Flight or Relocation Alternative" zijn ingeperkt. UNHCR merkt op de opkomst van "negatieve trends" wat betreft de veiligheidssituatie voor burgers in Kabul over de periode 2017-2018 en verklaart dat burgers kunnen gevaren kennen in hun dagelijkse activiteiten. De guidelines zeggen ook dat de overdreven "urbanization" van Kabul leidt tot het onvermogen van het dekken van de basisbehoeften van de populatie. Het rapport concludeert dat Kabul geen Internal Flight or Relocation Alternative meer kan zijn. Dat wil zeggen dat Kabul niet veilig meer is.

Bovendien bevestigt het OSAR-rapport van september 2018 de groeiende onveiligheid in de provincie Kabul (stuk 22): « (...) ».

Op dezelfde manier volgens het verslag van Amnesty International, « Retour forcé vers l'insécurité - Renvoie des demandeurs d'asile en Afghanistan » van 2017 (stuk 26) « (...) » (beschikbaar op : https://www.amnesty.be/IMG/pdf/asa_11_6866_2017_synthese_fr.pdf).

• Aantal burgers slachtoffers in Kabul

Uit diverse objectieve en betrouwbare rapporten blijkt dat mensen afkomstig uit Kaboel tot de meest getroffen van het gewapende conflict behoren. Deze rapporten tonen aan dat het aantal burgerlijke slachtoffers blijft stijgen, en dat zij de belangrijkste (en niet bijkomende) doelwitten van aanvallen in provincie Kabul zijn :

- UNAMA Human Rights Service - United Nations Assistance Mission in Afghanistan, « Midyear update on the protection of civilians in armed conflict 1 January to 30 June 2019 », 30 juli 2019, beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2014059/unama_poc_midyear_update_2019_-_30_july_2019_english.pdf (stuk 27) « (...) ». (p. 3)

- Australian Government - Department of Foreign Affairs and Trade. « DFAT Country Information Report Afghanistan » 27 juni 2019 (beschikbaar op: <https://dfat.gov.au/about-us/publications/Documents/country-information-report-afghanistan.pdf>) (stuk 28): « (...) ». (p. 22)

- The EASO - Country of Origin Information Report « Afghanistan Security situation », juni 2019 (beschikbaar op: https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf) (zien administratief dossier): « (...) »

- COI FOCUS « Afghanistan - Security Situation in Kabul City ». 15 mei 2019 (beschikbaar op : https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf) (stuk 29): « (...) ». (p. 18)

- COI Focus "Afghanistan- Security situation in Kabul City" van 24 april 2018 (pp. 9-13 ; stuk 30) : « (...) ».

- De oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld

De UNHCR beschrijft de situatie in Kaboel als "wijdverbreid geweld" (p. 9- stuk 10). Dit betekent dat aanvallen met alleen in bepaalde geïsoleerde gebieden plaatsvinden, maar wel het hele grondgebied van de regio treffen.

- Het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied

Het aantal burgerslachtoffers is sterk toegenomen en is in 2018 zelfs verdubbeld: « (...) » (Knack, « Recordaantal Afghaanse burgers gedood in eerste helft 2018 », 15 juli 2018, beschikbaar op : https://www.knack.be/nieuws/wereld/recordaantal-afghaanse-burgers-gedood-in-eerste-helft-2018/article-normal-1173717.html?cookie_check=553265744 (stuk 31)).

- Impact van het geweld op het dagelijkse leven

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Kaboel moet niet alleen rekening worden gehouden met het aantal te betreuren burgerslachtoffers, maar ook moet met kwalitatieve factoren, waar onder o. a. de impact van dit geweld op het leven van de burgers.

Over dit onderwerp, volgens The EASO verslag « Afghanistan Key socio-economic indicators: Focus on Kabul city, Mazar-e sharif and Herat City » van april 2019 (stuk 32): « (...) » (p. 57) (The EASO - Country of Origin Information Report. « Afghanistan Key socio-economic indicators : Focus on Kabul city, Mazar-e sharif and Herat City », april 2019 (beschikbaar op : https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_key_socio-economic_indicators_focus_on_kabul_city_mazar-e-sharif_and_herat_city_20190401.pdf)).

In dezelfde zin: « (...) » (The EASO - Country of Origin Information Report « Afghanistan - Security situation », juni 2019 (beschikbaar op: https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf (stuk 33)).

Uit de de laatste "Eligibility Guidelines for assessing international protection needs of Afghan asylum seekers van the UNHCR blijkt dat (stuk 10): « (...) » (pp. 9-10)

Onlangs een recent bezoek in Kabul, hebben vertegenwoordigers van de UNHCR gewezen op de grote humanitaire behoeften in de regio. Dit is de reden waarom the UNHCR « (...) », 6 september 2018 (beschikbaar op : <https://www.unhcr.org/news/latest/2018/9/5b9148b14/afghanistan-un-refugee-relief-chiefs-call-urgent-increase-international.html>) (stuk 34).

De economische situatie in Kaboel is zo slecht dat sommige jongeren gedwongen worden om door het afval heen te gaan om te overleven: "(...)" (Press From. "To survive in Kabul, boys scavenge for treasure in the city's trash", 11 februari 2019, beschikbaar op: <https://pressfrom.info/us/news/world/-243798-to-survive-in-kabul-boys-scavenge-for-treasure-in-the-city-s-trash.html>) (stuk 35).

Naast de onhoudbare sociaal-economische situatie worden de burgers geconfronteerd met ernstig psychisch leed als gevolg van het heersende klimaat van terreur. Uit het COI Focus "Afghanistan-Security situation in Kabul City" Van 24 april 2018 (stuk 31) blijkt dat: « (...) »

Op dezelfde manier volgens OSAR met betrekking tot personen die naar Afghanistan terugkeren, na een verblijf in Europa (stuk 22) « (...) ».

In het licht van deze elementen dwingt het geweld in Kaboel burgers om de stad te verlaten en dit geweld heeft een enorme impact op hun dagelijks leven.

vi. Conclusie

Deze informatie toont aan dat Kaboel met een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5. §3 van de Vreemdelingenwet is, gelet op de algemene veiligheidssituatie in Kaboel, en gelet op het feit dat verzoeker op niemand in deze stad kan rekenen.

Bovendien heeft het Cour nationale du droit d asile van Frankrijk heeft een persoon afkomstig uit Kabul de subsidiaire beschermingsstatus verleend wegens het willekeurige geweld in die stad (stuk 36): "(...)" Bijgevolg in tegenstelling met de beslissing van de verwerende partij is een terugkeer voor de verzoeker helemaal niet mogelijk omdat het provincie Kaboel niet veilig voor de burger zijn. Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties aangaande de situatie in Kaboel, zou Uw Raad erkent op zijn minst dat de bestreden beslissing de risico's die verzoeker loopt in het geval van een terugkeer in Afghanistan, niet voldoende analyseert werden.

Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de

vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat :

« (...) » (EHRM. Singh et autres c Belgique. n° 33210/11 van 2 oktober 2012, §103, ook M.S.S. v. Belgique et Grèce, n 30696/09 van 21 januari 2011)."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden tal van rapporten en persberichten over de risico's van en de houding van de taliban tegenover cricketspelers en sporters in Afghanistan (stukken 3-9), over rekruterings technieken van de taliban (stukken 11 en 12), over de situatie van verwesterde jongeren in Afghanistan (stukken 14 en 15), over de kennis van Afghanen over hun leeftijd (stukken 17-20) en over de socio-economische en de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul (stukken 10, 13, 16 en 21-35), evenals een arrest van CNDA (stuk 36) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 22 september 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2019.

2.2.3. Op 2 oktober 2020 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij hij de volgende nieuwe stavingstukken voegt:

- een uittreksel uit het rapport "Afghanistan – Protection of civilians in armed conflict – 2019" van UNAMA en OHCHR van februari 2020 (stuk 2);
- een uittreksel uit Country of Origin Information Report "Afghanistan – Anti-Government Elements (AGEs)" van EASO van augustus 2020 (stuk 3);
- een uittreksel uit het rapport "Afghanistan: profils à risque" van OSAR van 12 september 2019 (stuk 5);
- een uittreksel uit het rapport "Afghanistan: les conditions de sécurité actuelles" van OSAR van 12 september 2019 (stuk 6);
- het artikel "Afghan War Casualty Report: April 2020" van The New York Times Magazine van 2 april 2020 (stuk 7);
- een uittreksel uit het rapport "Afghanistan – Protection of civilians in armed conflict – Midyear report: 1 January-30 June 2020" van UNAMA van juli 2020 (stuk 8);
- het artikel "A Threat at Kabul's Southern Gate: A security overview of Logar province" van Afghanistan Analysts Network van 18 juli 2020 (stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van

artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaarde dat hij door de taliban wordt bedreigd en onder druk wordt gezet om zich bij hen aan te sluiten.

Op 20 december 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven en omdat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht waardoor hij verhindert de redelijkheid van een eventueel intern vestigingsalternatief te onderzoeken. Bij 's Raads arrest nr. 222 813 van 18 juni 2019 werd deze beslissing vernietigd en werd het dossier teruggezonden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS).

Met de thans bestreden beslissing wordt verzoeker opnieuw de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) het loutere feit dat hij in Afghanistan actief zou zijn geweest als professioneel cricketspeler niet volstaat om in zijn hoofde te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en omdat (B) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven, nu (i) hij er niet in slaagde zijn verklaringen over de pogingen van de taliban om hem te rekruteren aannemelijk te maken, aangezien (a) deze verklaringen ingaan tegen informatie van het CGVS inzake de rekruterings technieken van de taliban en hij er niet in slaagde aan te geven om welke specifieke reden de taliban zouden hebben afgeweken van de rekruteringsmechanismen die zij gewoonlijk gebruiken, (b) zijn omschrijving van zijn reactie erop weinig doorleefd overkomt, en (c) zijn beweringen over de contacten tussen zijn familie en de taliban incoherent zijn, nu (ii) hij niet *in concreto* aannemelijk weet te maken dat zijn beweerd verwestersing van die aard is dat deze een kenmerk uitmaakt van zijn persoon dat nog moeilijk kan worden gewijzigd waardoor hij zich onmogelijk kan conformeren aan de vigerende normen en gebruiken in de Afgaanse samenleving, en nu (iii) de door hem voorgelegde documenten niet volstaan om de geloofwaardigheid van zijn beweringen te herstellen.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in op de voormelde motieven van de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van loutere beweringen (*post factum*) en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen of te ontcrachten.

Zo oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn activiteiten als professioneel cricketspeler door de taliban zou worden geveiseerd. Hij wijst wat dit betreft vooreerst op het volgende:

“Vooreerst moet er worden gesteld dat het loutere feit dat u in Afghanistan actief zou zijn geweest als professioneel cricketspeler niet volstaat om in uw hoofde te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Waar uw advocaat verwijst naar informatie over het verbod op cricket, voetbal en andere schoolsporten in Ghazni en de dubbelzinnige houding van de Taliban ten opzichte van cricket moet worden gesteld dat uit algemene informatie met betrekking tot het standpunt van de taliban ten opzichte van de sport die u uitoefende geen persoonlijke vrees voor vervolging in uw hoofde kan worden afgeleid. Dergelijke vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient immers in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.”

In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan opnieuw te verwijzen naar een aantal rapporten en persartikels (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-11) over de veiligheidssituatie van cricketspelers en

atleten in het algemeen in Afghanistan. Uit de richtlijnen van UNHCR waarnaar verzoeker zelf verwijst (stukkenbundel verzoeker, stuk 10) blijkt evenwel dat het louter profiel van iemand die wordt gepercipieerd als ingaand tegen de principes, normen en waarden van de islam zoals bepaald door de anti-gouvernementele elementen (hierna: AGE's) op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken en dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval. Ook uit de overige door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt niet dat iedere cricketspeler of atleet in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kent. Verzoeker dient de door hem voorgehouden vrees voor de taliban dan ook *in concreto* aannemelijk te maken. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat verzoeker zelf verklaarde dat de taliban naar zijn cricketwedstrijden kwamen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van 26 september 2017, p. 6), wat een bijkomende indicatie vormt dat het louter profiel van cricketspeler op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de verklaringen van verzoeker over de pogingen van de taliban om hem te rekruteren ingaan tegen informatie van het CGVS inzake de rekruterings technieken van de taliban (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie') en dat verzoeker er niet in slaagde aan te geven om welke specifieke reden de taliban zouden hebben afgeweken van de rekruteringsmechanismen die zij gewoonlijk gebruiken. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Waar u aangeeft dat u tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP) behoort en u het slachtoffer werd van pogingen tot rekrutering door de Taliban moet worden gesteld dat u er in het kader van uw verzoek om internationale bescherming niet in slaagde uw verklaringen hierover aannemelijk te maken. Uw verklaringen omtrent de pogingen van de taliban om u te rekruteren overtuigen immers niet. Wanneer u naar aanleiding van het eerste persoonlijk onderhoud werd gevraagd hoe de Taliban bij u was terechtgekomen als mogelijk doelwit voor rekrutering, gaf u aan dat ze uw vader contacteerden om over u te praten. Uw vader, mensen uit het dorp, noch uw clan zou naar uw weten enige band hebben gehad met de groepering van Qari Subgat (CGVS 27.01.2016, p.17). Verder stelde u geen weet te hebben van eventuele contacten tussen de Taliban en dorpsouderen in verband met rekruteringen (CGVS 27.01.2016, p.17). Wat deze verklaringen betreft moet worden vastgesteld dat ze ingaan tegen informatie van het CGVS inzake de rekruterings technieken van de taliban. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets wordt aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Ook blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Het vragen van strijders is een laatste redmiddel. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrasa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Aangezien uw verklaringen met betrekking tot de rekruteringspogingen van de Taliban niet stroken met de informatie in dit verband moet er worden gesteld dat deze geenszins overtuigen.

Verder moet worden vastgesteld dat u er tijdens geen enkel persoonlijk onderhoud voor het CGVS in slaagde aan te geven om welke specifieke reden de Taliban zouden hebben afgeweken van de rekruteringsmechanismen die zij, volgens de informatie van het CGVS, gewoonlijk gebruiken. Wanneer u hiernaar werd gevraagd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verwees u naar een persoon die vroeger bij het leger werkte en door de taliban zou zijn gedwongen het leger te verlaten. Hij zou vervolgens naar Pakistan zijn gestuurd (CGVS 27.01.2016, p.17). U kon echter niet bevestigen of deze man daadwerkelijk achter de poging tot rekrutering zou hebben gezeten en stelde enkel dat dit mogelijk was (CGVS 27.01.2016, p.17). De vaststelling dat uw verklaringen inzake de rekrutering niet overeenstemmen met de informatie van het CGVS en u er niet in slaagde een aannemelijke verklaring te bieden voor de doorgedreven inspanningen van de Taliban, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband."

In zijn verzoekschrift ontkent verzoeker de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en meent hij dat zijn relaas wel degelijk overeenstemt met de beschikbare informatie over de rekruteringswijzen van de taliban (stukkenbundel verzoeker, stukken 12 en 13). In zoverre hij wijst op de in deze informatie vermelde dwang bij het rekruteren door de taliban, dient te worden vastgesteld dat dergelijke dwang

eerder uitzonderlijk is en dat doorgaans een beroep kan worden gedaan op voldoende vrijwilligers. In zoverre de taliban bijkomende rekruten nodig hebben, doen zij blijkens deze informatie een beroep op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Het loutere feit dat individuele, gedwongen rekrutering uitzonderlijk voorkomt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat dergelijke rekrutering allesbehalve de regel is. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die beweert op individuele wijze te zijn gedwongen om de taliban te vervoegen, *in concreto* kan uitleggen waarom er in zijn geval van de gangbare rekruteringswijze werd afgeweken. *In casu* slaagt verzoeker hier evenwel niet in. Verzoeker komt wat dit betreft immers niet verder dan te verklaren dat een persoon door de taliban werd gedwongen het leger te verlaten zonder dat hij kan bevestigen of deze persoon achter de gedwongen rekrutering zat. Tevens verklaarde hij slechts dat hij niet weet waarom de taliban zouden aandringen op zijn rekrutering en dat dit een vraag is die enkel de taliban zelf kunnen beantwoorden. De vaststelling dat de door verzoeker voorgehouden rekruteringswijze niet overeenstemt met wat volgens de beschikbare informatie de gangbare praktijk is zonder dat hij *in concreto* aannemelijk kan maken waarom in zijn geval de taliban van hun gewoonlijke rekruteringswijze zouden afwijken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de reactie van verzoeker op de rekruteringspogingen vanwege de taliban, mede gelet op de context die hij zelf schetste, niet aannemelijk is. Hij licht dit als volgt toe:

“De geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de rekruteringspogingen wordt bijkomend ondergraven door de vaststelling dat uw omschrijving van uw reactie erop weinig doorleefd overkomt. Zo gaf u aan dat u zich aanvankelijk weinig zorgen maakte over de aandacht die u van de taliban kreeg. U zou zich op geen enkele manier hebben geïnformeerd over rekruteringspogingen door de Taliban in uw regio en over de gevolgen van een eventuele weigering hen te vervoegen. Evenmin zou u op enig moment hebben overwogen om zich in Kaboel, de stad waar u vier tot vijf keer per week naartoe trok, te vestigen (CGVS 26.09.2017, p.7). Geconfronteerd met uw vreemde reactie gaf u aan dat u wist dat het gevolg van een weigering met hen mee te werken de doodstraf was maar dat u dit nog niet duidelijk was toen uw vader voor het eerst werd gecontacteerd (CGVS 26.09.2017, p.5). Wanneer vervolgens werd gevraagd of u zich hierover nadien informeerde stelde u vreemd genoeg nogmaals dat u dit niet deed (CGVS 26.09.2017, p.5). Vervolgens gevraagd of u dan geen schrik had voor de mogelijke gevolgen beweerde u dat u zich niet kon informeren aangezien de mensen geen informatie kunnen geven. Wanneer u erop werd gewezen dat u ondanks het feit dat niemand er over praat toch blijkt te weten dat u door medewerking te weigeren de dood riskeert, verwees u naar de ontvoering van de vader van een cricketspeler (CGVS 26.09.2017, p.5). Vreemd genoeg situeerde u deze ontvoering voor het eerste contact tussen uw vader en de taliban en gaf u aan niet met zekerheid te weten of de Taliban achter de ontvoering zat (CGVS 26.09.2017, p.5 en 6). Deze ontvoering kan dan ook niet als een verklaring worden aanzien voor de vaststelling dat u zich na het eerste contact weinig zorgen maakte. Wanneer u nogmaals de kans krijgt om aan te geven waarom u zich geen zorgen maakte naar aanleiding van de eis de Taliban te vervoegen, wijst u er op dat ze eerder al aanwezig waren geweest bij cricketwedstrijden, dat u met de talibanleden was opgegroeid en dat hun verzoek niet als een schok aankwam (CGVS 26.09.2017, p.6). Deze stelling valt echter niet te rijmen met uw verdere bewering dat u de Talibangroepering die uw vader aansprak niet kende, de leider slechts bij naam kende en dat het niet de taliban betrof waarmee u opgroeide (CGVS 26.09.2017, p.6), hetgeen uw verklaring voor uw aanvankelijke, rustige reactie op hun vraag hen te vergezellen teniet doet. Nog inzake uw vreemde reactie ten opzichte van de dreiging die uitging van de Taliban moet er worden gesteld dat het uitermate vreemd is u nooit besloot om in de Afghaanse hoofdstad te blijven. U werd in uw regio immers gezocht door de Taliban die u wou inlijven.”

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij met de taliban is “opgegroeid” en dat hij steeds met de taliban werd geconfronteerd. Hij wijst erop dat hij na het tweede bezoek van de taliban aan zijn vader wel degelijk veiligheidsmaatregelen nam. Hij stopte namelijk met cricket en ging naar Kabul en verliet acht à negen dagen daarna Afghanistan. Verzoeker acht zijn reactie niet abnormaal en vindt de interpretatie van de commissaris-generaal subjectief. Hij stelt dat hij zich niet in Kabul kon vestigen daar hij daar niet de financiële middelen voor had en niemand had om hem daarbij te helpen. Voorts stelt hij dat zijn vader het hele gezin onderhield en dat hij zelf niet genoeg geld verdiende om alleen te kunnen wonen. De Raad wijst erop dat, indien verzoeker zijn hele leven is “opgegroeid” met de taliban in de buurt en daarbij reeds vaker met hen werd geconfronteerd en met hen praatte en lachte, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij zich terdege bewust zou zijn van de bedreigingen die de taliban ten aanzien van de lokale inwoners kunnen stellen. Aldus kan worden verwacht dat wanneer de taliban hun wens kenbaar maakten dat hij zich bij hen zou aansluiten, verzoeker al het mogelijke in het werk zou

stellen om zich van de ernst van de situatie te vergewissen en zodoende te kunnen inschatten welke veiligheidsmaatregelen hij al dan niet dient te nemen. Verzoeker verklaarde daarover dat het gevolg van een weigering om met de taliban samen te werken de doodstraf is maar dat hij dit niet duidelijk wist toen zijn vader een eerste keer werd aangesproken. Zulks valt echter niet te rijmen met zijn verklaring dat hij voordien reeds weet had van de ontvoering van een vader van een cricketspeler waarvoor de taliban vermoedelijk verantwoordelijk waren. Tevens stelde verzoeker dat hij zich niet kon informeren omdat de mensen toch geen informatie gaven, wat echter niet verzoekenbaar is met zijn bewering steeds met de taliban te zijn opgegroeid en met hen te hebben gepraat en gelachen. Er kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat verzoeker in staat was om zich te informeren over wie de talibs waren die de bedreigingen hadden geuit. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij in het kader van zijn carrière als professioneel cricketspeler regelmatig in de stad Kabul vertoefde, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zou overwegen om in deze stad te blijven om te trachten (minstens tijdelijk) aan de bedreigingen vanwege de taliban te ontkomen. Dat verzoeker over onvoldoende financiële middelen beschikte om zich in Kabul te vestigen, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Dat verzoeker als volwassen, gezonde jongeman professioneel cricketspeler zou zijn maar hiermee dermate weinig inkomen zou vergaren dat hij afhankelijk bleef van het onderhoud vanwege zijn vader, is in de Afghaanse context niet aannemelijk. Dat hij niemand zou hebben om hem te helpen in Kabul, valt niet te rijmen met zijn verklaring dat zijn zus en schoonbroer daar een winkel hebben. Er kan daarbij tevens worden gewezen op de eventuele mogelijkheid om hulp te vragen bij andere leden van zijn cricketteam. Dat verzoeker zelfs niet heeft overwogen om (minstens tijdelijk) in de stad Kabul te blijven, doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden bedreigingen vanwege de taliban.

Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden dat verzoekers beweringen over de contacten tussen zijn familie en de taliban incoherent zijn. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo stelde u naar aanleiding van het eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS inzake het eerste incident dat uw vader werd benaderd toen hij na het gebed van de moskee naar huis ging. Hij zou bij een bocht in de weg aan een moskee door twee gemaskerde taliban zijn aangesproken (CGVS dd.27/01/2016, p.20).

Wanneer u naar aanleiding van het tweede persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de omstandigheden waarin uw vader werd aangesproken beweerde u echter dat u dacht dat hij zich bij de nationale weg naar Kaboel bevond maar dat u voor het overige niet wist van waar uw vader kwam of waar hij heen trok (CGVS dd.26/09/2017, p.6). Ook over de plaats waar uw vader een tweede maal werd aangesproken legde u tegenstrijdige verklaringen af. U beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud van 27 januari 2016 immers dat het contact plaatsvond vooraan uw huis waar uw vader water naar de boomgaard aan het leiden was (CGVS 27.01.2016, p.20) terwijl u later tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde dat ze naar de moskee kwamen en uw vader aanspraken (CGVS 26.09.2017, p.6).”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat zijn vader een eerste maal door de taliban werd aangesproken op weg van de moskee naar huis op de nationale weg naar Kabul en dat er dus geen sprake is van een tegenstrijdigheid. Zijn vader werd een tweede maal door de taliban aangesproken toen hij water nam uit de tuin, aldus verzoeker, die in dit verband gewag maakt van een misverstand tijdens het persoonlijk onderhoud. Hiermee komt verzoeker niet verder dan het (*post factum*) op gekunstelde wijze trachten verzoenen van zijn tegenstrijdige verklaringen. Waar verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zijn vader op weg was van de moskee naar huis toen hij de eerste keer werd aangesproken door de taliban (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van 27 januari 2016, p. 20), verklaarde hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud dat zijn vader toen werd aangesproken op de nationale weg naar Kabul zonder dat hij wist vanwaar zijn vader kwam en waar hij toen naartoe ging (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van 26 september 2017, p. 6). Dat verzoeker eerst verklaarde dat zijn vader onderweg was van de moskee naar huis, terwijl hij later verklaarde niet te weten vanwaar zijn vader kwam en waar hij naartoe ging toen hij een eerste maal door de taliban werd aangesproken, is dan ook wel degelijk tegenstrijdig. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader een tweede maal door de taliban werd aangesproken voor zijn huis terwijl hij water naar de boomgaard aan het leiden was (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van 27 januari 2016, p. 20), terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader een tweede maal door de taliban werd aangesproken in de moskee (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van 26 september 2017, p. 6). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zijn vader een tweede maal door de taliban werd aangesproken toen hij water nam uit de tuin, komt hij niet verder dan het

bevestigen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen, wat de vastgestelde tegenstrijdigheid uiteraard niet opheft. Verzoeker tracht nog voor te houden dat het zou gaan om een “misverstand tijdens de hoorzitting”, doch laat na *in concreto* te duiden tijdens welk persoonlijk onderhoud er een misverstand zou zijn geweest, waaruit dit misverstand zou bestaan en hoe dit misverstand zou zijn ontstaan. De loutere bewering dat er sprake was van “een misverstand” is allerminst ernstig en volstaat geenszins om voormelde tegenstrijdigheid te verschonen. Gelet op het voorgaande is ook de Raad van oordeel dat de vaststelling dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot de incidenten die de onmiddellijke aanleiding waren tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake zijn vluchtmotieven ernstig ondermijnt.

Gelet op het voorgaande, kon de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besluiten dat, aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban, evenmin geloof kan worden gehecht aan de overige problemen die hij beweert als gevolg hiervan te hebben gekend. Tevens stelt de commissaris-generaal terecht vast dat de verlopen tijd sedert deze voorgehouden vervolgingsfeiten voor de gedane vaststellingen geen afdoende verschoning vormt. Redelijkerwijze kunnen deze feiten, die een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en een verregaande impact hadden op verzoekers verdere leven, worden geacht in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat hij er heden voldoende coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen over kan afleggen in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming, *quod non*.

Daarnaast motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker zijn beweerde verwestering niet *in concreto* aannemelijk weet te maken. Hij licht dit als volgt toe:

“Betreffende uw beweerde verwestering moet worden opgemerkt dat u aannemelijk dient te maken dat deze verwestering van die aard is dat deze een kenmerk uitmaakt van uw persoon dat nog moeilijk kan worden gewijzigd waardoor u onmogelijk kan conformeren aan de vigerende normen en gebruiken in de Afghaans samenleving. Bovendien dient u concreet aan te tonen dat dit kenmerk aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Vooreerst dringt zich de vaststelling op dat u uw voorgehouden verwestering nooit zelf heeft aangevoerd als vluchtmotief. Het gegeven dat de UNHCR Eligibility Guidelines “Individuals perceived as “Westernized” een risicoprofiel toedicht, betekent niet automatisch dat u door toedoen van een verblijf van enkele jaren in België automatisch als “verwesterd” zal worden aanzien omdat dit, zoals het UNHCR ook aangeeft, steeds afhankelijk is van de omstandigheden van de zaak. U brengt geen enkel concreet element aan waaruit zijn verwestering blijkt. De loutere bewering dat u niet meer zal kunnen aarden in Afghanistan volstaat in dit verband niet.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit het arrest nr. 136 360 van 15 januari 2015 van de Raad en stelt dat hij zich bijna in dezelfde positie bevindt, nu hij Afghanistan bijna vijf jaar geleden verliet en toen nog heel jong was, hij zeer goed Engels spreekt, lang gewerkt heeft en de “Europese waarden” geadopteerd heeft, dient vooreerst in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, nu hij reeds 21 jaar oud was op het moment van zijn aankomst in België (geboortedatum: 1 januari 1994; aankomst in België: 28 juli 2015), wat bezwaarlijk als “heel jong” kan worden beschouwd. Het loutere feit dat verzoeker zeer goed Engels spreekt, betekent evenmin dat hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan niet (meer) zou kunnen conformeren aan de aldaar geldende waarden en normen. Dat hij de “Europese waarden” heeft geadopteerd, is slechts een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die verzoeker ook niet *in concreto* verduidelijkt. Als zodanig laat verzoeker nog steeds na *in concreto* aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in België dermate zou zijn verwesterd dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan nood zou hebben aan internationale bescherming. Waar hij verwijst naar en citeert uit algemene informatie (stukkenbundel verzoeker, stukken 14-16), wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon daartoe niet volstaat. Waar verzoeker stelt dat hem geen vragen werden gesteld over zijn verwestering, wordt erop gewezen dat hij zelf deze vrees niet aanvoerde maar dat enkel zijn advocaat deze vrees naar voren bracht, zodat bezwaarlijk kan worden verwacht dat de *protection officer* van het CGVS verzoeker hierover zou moeten hebben bevraagd. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en het is niet aan de *protection officer* om het gehoor te sturen. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift overigens na *in concreto* te duiden welke informatie hij over zijn beweerde verwestering

dan wel zou hebben willen geven indien hij hierover tijdens een persoonlijk onderhoud zou worden bevraagd, en dit niettegenstaande de devolutieve werking van onderhavig beroep.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"De door u voorgelegde documenten volstaan niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband te herstellen. Uit de internetpagina van de Afghanistan Cricket Board, de foto's van u als cricketspeler en uw taskara kan geen enkele informatie worden afgeleid inzake de problemen die u met de Taliban beweert te hebben gekend. De door uw vader neergelegde klacht bevat enkel een verklaring van uw vader en kan dus bezwaarlijk objectieve waarde worden toegemeten. Uit het paspoort van uw vader blijkt dat hij in de herfst van 2016 regelmatig naar Pakistan reisde. Uit het stuk kan echter op geen enkele manier worden afgeleid dat problemen met de Taliban aan de basis van deze reizen zouden liggen. Op basis van de foto's van uw vader en de medische attesten kan worden afgeleid dat uw vader medische verzorging kreeg. Met betrekking tot de oorzaken van de nood aan medische verzorging geven ze echter geen informatie zodat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

(...) Bovendien kan nog worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas.

(...)

Het fysiek geweld waarvan uw vader het slachtoffer zou zijn geworden was volgens uw beweringen immers het gevolg van uw weigering de Taliban te vervoegen (CGVS 26.09.2017, p.7). Zoals eerder aangetoond slaagde u er in het kader van uw verzoek echter niet in uw problemen met de Taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de gevolgen die deze feiten voor uw vader met zich mee zouden hebben gebracht. Bovendien moet worden vastgesteld dat de attesten die u voorlegt om de fysieke problemen van uw vader als gevolg van de beweerdde slagen door de Taliban aan te tonen, niet overtuigen. In het attest wordt immers gesteld dat de patiënt genaamd H.I. die in het Northwest algemeen ziekenhuis in Peshawar werd behandeld op het moment van de behandeling (28 september 2016) 55 jaar oud was en bijgevolg in 1961 werd geboren. Uit het door u voorgelegde internationaal paspoort van uw vader blijkt echter dat hij op 03/04/1959 werd geboren. Het medisch attest dat u naar aanleiding van het tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS voorlegt, stelt bovendien dat het adres van uw vader in Kaboel is, terwijl u in het kader van uw verzoek verklaarde dat uw vader nog steeds in Zaidabad woont (CGVS 26.09.2017, p.7). Het louter verwijzen naar het relatieve belang van het attest dat in 2016 werd opgesteld en het voorleggen van een kopie van nieuwe attesten waarin de gegevens wel correct zouden worden vermeld volstaat geenszins om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Niet alleen is de bewijswaarde van kopieën uitermate beperkt, het gaat bovendien om documenten die werden opgesteld op vraag van uw vader waardoor zij een uiterst gesolliciteerd karakter hebben.

Verder blijkt u vreemd genoeg niet exact op de hoogte van het tijdstip waarop het incident waarbij uw vader zijn verwondingen zou hebben opgelopen zich heeft voorgedaan. Hiernaar gevraagd kan u slechts aangeven dat het ongeveer een jaar voor het tweede persoonlijk onderhoud plaatsgreep en dat u dacht dat het tijdens de zomer was (CGVS 26.09.2017, p.9). Redelijkerwijze kan van u verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van een incident dat als gevolg van uw problemen met de Taliban de fysieke en financiële levensomstandigheden van uw familie op dergelijke ernstige wijze heeft beïnvloed."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de klacht van zijn vader en de medische documenten een begin van bewijs vormen van zijn verklaring dat zijn vader medische zorgen behoefde na de aanval door de taliban. De klacht is evenwel slechts gebaseerd op de verklaringen van verzoekers vader en zodoende niet van een objectieve bron afkomstig. Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, wat de bewijswaarde ervan danig relativeert. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift daarover stelt dat dit argument stereotiep is en in elke negatieve beslissing die tegen Iraakse onderdanen wordt genomen wordt herhaald, wordt er vooreerst op gewezen dat hij de Afghaanse en niet de Iraakse nationaliteit heeft. Dat in andere dossiers van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming eveneens zou worden gewezen op corruptie en documentfraude in Afghanistan, doet bovendien geen afbreuk aan het

pertinent karakter van deze motivering. Uit de medische documenten en de foto's van verzoekers vader kan enkel worden afgeleid dat deze man medische verzorging behoefde, doch er kan nergens uit blijken dat deze zorgen enige *nexus* vertonen met de door verzoeker voorgehouden problemen. Uit het paspoort van verzoekers vader blijkt dat deze man naar Pakistan reisde voor medische zorgen, doch op zich blijkt hieruit evenmin enige *nexus* met de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban. De bewijswaarde van de medische documenten wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat hierin onder meer wordt gesteld dat verzoekers vader op 28 september 2016 55 jaar oud was, wat betekent dat hij werd geboren in 1961, terwijl het voorgelegde paspoort 3 april 1959 vermeldt als geboortedatum. Verzoekers blote bewering in het verzoekschrift dat zijn vader werd verzorgd zonder identiteitskaart zolang hij maar betaalde, valt niet te rijmen met de vaststelling dat zijn vader met zijn paspoort naar Pakistan reisde en aldus wel degelijk zijn exacte geboortedatum kon geven. Er was dan ook geen nood om een schatting te maken van de leeftijd van verzoekers vader op basis van diens fysieke verschijning. De informatie die verzoeker daarover thans bijbrengt (stukkenbundel verzoeker, stukken 17-20), is van louter algemene aard en is dan ook niet van aard een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen. Waar verzoeker oppert dat het CGVS contact kon opnemen met de dokter van zijn vader, wordt erop gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten. Inzake de door verzoeker voorgehouden aanval op zijn vader, wordt in de bestreden beslissing bovendien terecht vastgesteld dat verzoeker niet de exacte datum van deze aanval kent en niet verder komt dan te denken dat dit in de zomer plaatsvond (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van 26 september 2017, p. 9). Dat verzoeker zich op dat moment niet zelf in Afghanistan bevond, verhindert hem niet om deze datum te kennen, minstens dit moment scherper in de tijd te situeren. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat de corruptie in Afghanistan en het feit dat zijn verklaringen niet geloofwaardig werden geacht het CGVS niet ontslaat van de verplichting om de echtheid van de documenten te onderzoeken, gaat hij er verkeerdelijk van uit dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* wordt door de commissaris-generaal omwille van de bovenstaande redenen terecht geoordeeld dat aan de door verzoeker bijgebrachte documenten geen bewijswaarde kan worden verleend. De overige door verzoeker bijgebrachte informatie vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de hierboven uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het in deze bepaling vervatte weerlegbaar vermoeden pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, wordt de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aangevoerd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met de bestreden beslissing wordt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn banden en de banden van zijn familie met de Afghaanse hoofdstad en over zijn financiële situatie en de financiële situatie van zijn familie en hij aldus het CGVS verhindert te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien en dus niet toelaat de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan.

In haar op 22 september 2020 bijgebrachte aanvullende nota komt verwerende partij dan weer tot de conclusie dat er voor burgers in de provincie Logar – vanwaar verzoeker verklaart afkomstig te zijn – actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Hieruit blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing over verzoekers nood aan subsidiaire bescherming niet in overeenstemming is met het standpunt dat verwerende partij thans in haar op 22 september 2020 neergelegde aanvullende nota inneemt. Ter terechtzitting licht de vertegenwoordiger van het CGVS toe dat volgens de nieuwe beleidslijn van het CGVS geen subsidiaire bescherming meer wordt toegekend aan burgers die afkomstig zijn van de provincie Logar.

Zoals verzoeker ter terechtzitting terecht opmerkt, was de informatie op basis waarvan verwerende partij haar gewijzigd standpunt inneemt evenwel reeds beschikbaar ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Hierop gewezen, erkent de vertegenwoordiger van het CGVS dit en stelt zij zelf niet te begrijpen dat deze nieuwe beleidslijn bij het nemen van de bestreden beslissing niet is toegepast. Door thans zelf van oordeel te zijn dat ook op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aan burgers die afkomstig zijn van de provincie Logar geen subsidiaire bescherming kon worden toegekend omdat er geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, geeft verwerende partij in wezen aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen nauwkeurig onderzoek is gebeurd naar de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker en dat zij de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief voor verzoeker niet diende na te gaan en niet diende te besluiten tot de weigering van de subsidiaire bescherming omdat verzoeker het door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over zijn banden en de banden van zijn familie met de Afghaanse

hoofdstad en over zijn financiële situatie en de financiële situatie van zijn familie niet toeliet de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de partijen hem ingevolge artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota “*nieuwe elementen*” ter kennis kunnen brengen. De informatie waaraan in de door verwerende partij neergelegde aanvullende nota wordt gerefereerd, dateert evenwel van voor het nemen van de bestreden beslissing en de Raad ziet niet in – en verwerende partij licht niet toe – waarom zij deze informatie niet eerder, bij het nemen van de bestreden beslissing, had kunnen hanteren. Aangezien de rapporten geen nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad er *in casu* geen rekening mee houden.

De Raad stelt bij deze vast dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing geen nauwkeurig onderzoek heeft verricht naar de veiligheidssituatie in de regio waarvan verzoeker verklaarde afkomstig te zijn en dat hij zelf hieraan niet vermag te remediëren.

Gelet op het voorgaande dient de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2019 wordt vernietigd in zoverre aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN